

**Mluvené Slovo skrze
Williama Branhamu**

SARDINSKÉ OBDOBÍ CÍRKVE

**kázáno 9. prosince 1960
v Jeffersonville, Indiana USA**

Sardinské období církve

kázáno v Jeffersonville

9. prosince 1960

Můj bratr mi právě řekl, že tyto kapesníky jsou pro někoho, kdo umírá na rakovinu. Hned se budeme nad nimi modlit. Jsou zde ještě další prosby o modlitby. Položím je tady, abych se za ně modlil. Někdo sem přišel a podal mi lístek kvůli zítřejším shromážděním.

Byli bychom šťastni, kdyby sem všichni návštěvníci mohli zítra odpoledne ve dvě hodiny přijít, neboť přehrajeme jedno kázání ze zvukového záznamu. Nemáte-li nic jiného na programu, pak přijďte, neboť to bude jedna ze zvěstí, které jsem předtím ještě neslyšel a budeme mít modlitební shromáždění. Očekáváme zítra odpoledne ve 14.00 pozeňnaný čas. Pro mne to bude dost namáhavé, neboť budu v neděli ráno mluvit, v neděli večer a také zítra večer, abych probral celé dějiny těchto církví.

V neděli ráno očekáváme, bude-li Pán chtít, nádherný čas. Až v neděli večer budu mluvit o Laodicenském období církve. V neděli ráno budeme hovořit o bláznivých pannách, zmrtvýchvstání a 144 000, a shrnu všechny volné konce této zvěsti. Bohoslužba začne v 9.00 hodin. Je to tak, kazateli? V neděli ráno navážeme na všechny tyto věci, jako: Co se stane s bláznivými pannami a s moudrými pannami? Kdy se vrátí zpět? Kde se zjeví 144 000? Mnohé tyto věci se pokusíme probrat v neděli dopoledne a dát k tomu spojení, neboť to přímo souvisí s touto zvěstí. V neděli večer, dá-li Pán, budeme hovořit o posledním velkém andělu a zvěsti pro Laodiceu. V neděli odpoledne se uskuteční bohoslužba s poslechem záznamu. Právě mi řekl bratr Gene, že to začne zítra ve 14.00.

Vy, kdo byste chtěli přijít a vyslechnout si tu zvěst, můžete přijít dopředu k modlitbě. Obzvláště ti, kteří by chtěli obdržet Ducha svatého nebo máte nějakou jinou prosbu, budete prožívat nádherný čas. V kapli je příjemně a teplo. Je otevřená každému v každé době, kdo by chtěl přijít, aby se modlil a hledal Pána. Boží dům je otevřen a očekává vás. My vás očekáváme zítra odpoledne. Můžete sem přijít kdykoli jen budete chtít a modlit se. Pokud by se stalo, že by dveře byly zamčené, můj bratr, správce domu, který to tu spravuje, bydlí přímo naproti. Boží dům se po večerním shromáždění zamyká, aby tady neběhaly děti, nerozbitly okna atd. Vždyť víte, jak je to s dětmi obzvláště v této době. Proto dveře zavíráme. Nejraději bychom to vůbec nedělali, aby sem lidé mohli v každou dobu vejít se svými nouzemi před Pána na modlitbu, ať se jedná o uzdravení nebo přijetí Ducha svatého.

Jestliže jste ve svém životě Ducha svatého ještě nepřijali, pak přijďte a zůstaňte tu, i kdyby to mělo trvat celou noc. Jestliže si to opravdu žádáte, zůstaňte, až byste Ho přijali.

Kdo to předtím zpíval: „Bůh je nade mnou, Bůh je všude“? Myslel jsem, že vytržení již začalo. Ohlédl jsem se, jsou-li zde ještě všichni. Bylo to skutečně tak nádherné. Velice si toho vážím. Přišel jsem právě včas, abych to slyšel. To není problém to vydržet.

Propásl jsem všechny pěkné zpěvy v těchto shromážděních, protože jak víte, jsem tak zaneprázdněn. Lidé přilétají letadly a přijíždějí vlaky. Nevíme to dopředu, ale ty věci na vás jednoduše přicházejí. Zazvoní telefon a musíme pro ně zajet a modlit se za ně. Jsou to neustálé příchody a odchody a přesto se snažím připravit se. Je to problematické. Ale jsme vždy rádi, že se můžeme s lidmi setkávat a dělat, co je v našich silách, neboť stojíme ve veřejné službě jako služebníci Pána Ježíše Krista pro Jeho lid v tomto čase. Jen bychom chtěli dělat ještě více, ale nezvládáme to.

Dnes ráno sem přispěchal jeden nervově zhroucený kazatel. Byl úplně zlomený, přepracovaný; milý člověk. Poslední, na co si vzpomínal, bylo, že jeho malé děvčátko stálo v pokoji v pyžamu a všechno se začalo točit. Ono ho sem rychle přivedlo. Prostě toho bylo na něho mnoho. Nezapomínejte, že jste lidé; někdy si myslíme, že to břemeno je položeno jen na nás. Ale Bůh má všude Své služebníky, kteří se o mnohé postarají. Děláme všechno tak, jak jsme toho schopni. Ale omilostněný kazatel se snaží v těchto posledních dnech dělat všechno, co může, pro svého Pána. Pán ho osvobodil a opět uzdravil a on odešel svou cestou s jásotem.

Dnes se stalo něco velikého. S těmito věcmi bych nechtěl vůbec začínat. Víte, řekl jsem své ženě, že přijde jeden vážný, menší muž s tmavými vlasy a tmavýma očima, který četl vývěsní štít; pozvi ho přece, ať vejde, neboť Pán má pro něho poselství. Otevřel jsem Bibli a řekl: „Založím si to sem, abys viděla, že je to přesně to, co by Pán chtěl, aby on udělal.“

Před osmi lety přišel na podio během shromáždění jeden muž z Polska. Duch svatý mu řekl: „Jsi prostě popletený!“ On si myslel, že jsem to řekl já, ale byl to Duch svatý.

Zůstalo to v něm, až konečně včera večer přišel z Kansasu sem do budovy. Když se doslechl o vodním křtu, byl zmatený. Šel do svého hotelu. Duch svatý mi řekl: „Vstaň a jdi tam!“ Někdo s ním chtěl přijít, ale on to odmítl, neboť v tom vidění přišel sám. Byl to milý pán, přečetl si ten štítek a otočil se. Má žena mě zavolala. Šel jsem ke dveřím a řekl: „To je on. Pozvi ho dál.“

On se zeptal: „Co musím udělat?“ Potom, co to pochopil, řekl: „Nyní to vidím.“

Řekl jsem: „Chtěl bych ti to ukázat, abys to nyní poznal.“ Řekl jsem mu: „Pán mi oznámil, že přijde.“ Prosil jsem ho: „Zde je Písmo. Přečti si to tady, než odejde.“

Nuže, teď je tady, aby byl pokřtěn na jméno Ježíše Krista. Je možné, že je přítomen. Jsi zde, bratře? Ten polský bratr? Ano, tam vzadu v rohu. Zvedni ruku, aby tě mohli vidět. Dobře. Vidíte, jak Duch svatý působí? To se děje stále. Mnozí myslí, že vidění přichází jen na podiu. Ó, to je sotva začátek. Jak je to, bratře Leo? Děje se to všude. Zde se stane jen málo. Ale stává se to stále, ve dne i v noci. Zeptejte se mé ženy a mého souseda, bratra Wooda a ostatních, kteří to prožívají spolu. Zde je toho jen málo; velké věci se dějí tam. Ani o polovině toho všeho se nemluví. Jsem tak šťasten, neboť vím, že náš Pán brzy přijde a my pak budeme u Něho navždy; ne jen navždy, nýbrž na věky.

Myslím, že v neděli to bude týden, co se satan pokusil nakazit mě chřipkou, která tu řadí kolem. Měl jsem těžký boj, ale stále jsem mu ji vracel. Možná, že tento boj bude ještě týden probíhat. Bude-li Pán chtít, budeme se příští neděli modlit za nemocné. Jde o vážné případy, o které se okamžitě postaráme. Někdy ty věci přichází a dochází po celou noc. Proto budeme mít 18. prosince správnou bohoslužbu s uzdravováním. Máte-li příbuzné, za které se máme modlit, přiveďte je také.

Mnozí z Jeffersonville mi řekli, že sem přišli již v pět hodin, aby dostali místo na parkovišti, protože sem přichází tolik hostů, lidí odjinud a mnoho kazatelů, aby se jim dostalo poučení.

Snažíme se dotknout jen vrcholných bodů. O něco později to pak vydáme v knize, abyste si to mohli přečíst. V ní bude obsaženo mnohem více. Především večera jsem se snažil svůj hlas šetřit na vrcholný bod, kterému se blížíme. Chtěl bych, abyste všichni pochopili zjevení Ježíše Krista v tomto období v celém jeho významu.

Zítřejší je sobota, nákupní den pro všechny, kteří si musí nakoupit. Chceme si to zařídít již během dne, abychom mohli večer přijít sem do sboru. Dnes večer skončíme včas, abyste zítra nebyli moc unaveni a mohli jste se dostavit již na odpolední bohoslužbu, až budou bratři přehrávat ty zvukové záznamy, a také na večerní bohoslužbu.

Mohli bychom povstat k modlitbě. Než se začneme modlit, chtěl bych se otázat, je-li tu někdo se zvláštní prosbou. Prokažte to zvednutím ruky. Bůh to vidí. Nyní můžete vidět, nežijeme-li v potřebném světě, bratři! Mám za to, že tak 95-98% přítomných pozdvihlo ruce. Myslete na to! Nemůžete se pohnout, aniž by o tom Bůh nevěděl. ON vaše motivy zná. Ví, oč prosíte.

Skloníme své hlavy. Milostivý nebeský Otče, dnes večer se blížíme Tvé svatosti, Tvému trůnu na základě Tvého zaslíbení, že nás vyslyšíš. Jestliže věříme, pak nám dáš, oč Tě prosíme. Vyznáváme všechny naše chyby. Poznáváme, Pane, že nejsme hodni žádného z Tvých pozhřebání. Jsme úplně a cele nehodní. Také nepřicházíme, protože jsme udělali něco velikého a měli bychom proto nějaké zásluhy.

Ó Otče, hledíme-li na Golgatu, je od nás všechno velké vzato. Pak již neznáme nic jiného, než Ježíše Krista toho ukřižovaného. Vidíme, že On podle Písma třetího dne vstal z mrtvých k našemu ospravedlnění. A o čtyřicet dnů později sestoupil v podobě Ducha svatého, aby s námi byl až ke Svému viditelnému zjevení na nebi v konečném čase. Vidíme, jak se přibližuje konec času. Pane, jsme ti nejšťastnější lidé z důvodu velké výsady, kterou jsi nám dal. Jsem tak vděčný, Otče, že shromáždění pozorně a s pokorným srdcem naslouchá. Pane, modlím se, abys dnes večer mé rty posvětil, každý večer, v každém čase, když přicházím na pódio, abych mluvil k Tvému lidu. Pane,

nedovol mi nikdy říci něco převráceného. TY máš stále ještě moc zavřít ústa, jak jsi to učinil v jámě lvové. A jestliže bych chtěl kdy říci něco, co není podle Tvé vůle, zavři má ústa, abych to nevyšlo.

Dej mé myšlenky stranou a uveď mne do správného postoje, Pane, abych neříkal nic než pravdu, neboť jsem si vědom toho, že tito lidé se na to budou v ten veliký den spoléhat – spočinou na tom, co jsem jim skrze tuto službu kázal.

Až vezmeš Svě hvězdy, anděly, služebníky, sluhy domů, budou podle zvěstí, které zde kázali, postaveni k zodpovědnosti.

Otče, prosím, aby ne člověk, ale Duch svatý k nám mluvil. Obřež naše srdce, abychom Ho slyšeli. Já budu slyšet, Otče. Prosím, abys uzdravil nemocné a trpící. Nechť je Tvá milost a milosrdenství se všemi lidmi, kteří jsou někde v nouzi. Vyslyš každou prosbu, která byla pozdvižením ruky přiznána. V celé zemi mnozí trpí, i ti, jejichž kapesníky mám před sebou, na které nyní pokládám své ruce; nechť Duch svatý zodpoví ty prosby, Otče a nemocní jsou uzdraveni. Mluv nyní k nám skrze Svě psané Slovo, skrze Ducha svatého. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen. Můžete se posadit.

Blížíme se k velkému Laodicenskému období. Dnes večer ale probereme páté církevní období. Dnes večer je postupně pročtu, abyste si mohli přezkoušet své poznámky.

První období církve bylo Efezské od 55-170 po Kr. Hvězdou prvního věku církve byl Pavel. Bůh jim vyčítal „skutky bez lásky“. Odměnou byl „strom života“.

Druhý věk církve probíhal v letech 170-312 po Kr. Zvěstovatelem toho věku byl Ireneus. Byla to doba soužení, pronásledování církve. Odměnou byla „koruna života“.

Třetí období byl Pergamon. Zvěstovatelem té církve byl Martin. Tento věk trval od roku 312 do roku 606. Výčitka se týkala „falešného učení, lži satana, začátek vlády papežů, sjednocení kostela a státu“. Odměnou byla „skrytá mana a bílý kámen“.

Čtvrté období církve byla Tyatira; Andělem, zvěstovatelem věku byl Columba. Období probíhalo v letech 606-1520. Byl to věk papežského svodu, temné období. Odměna byla „vláda nad pohany a jitřní hvězda“.

Dnes večer budeme pokračovat pátým obdobím – Sardinským. Zvěstovatelem tohoto věku byl Martin Luther, jenž je známý jak znalci Písma a učitelům, tak i laikům. Toto období začalo 1520 a skončilo 1750. Toto období nazýváme obdobím reformace. Tomuto věku se dostalo pokárání z „užívání vlastního jména“, odměna byla: „... vejít se Mnou v bílém rouchu ... a jeho jméno nikdy nebude vymazáno z Knihy života ...“ Nechť nám nyní Pán naše předsevzetí požehná.

Začneme tím, že přečteme 1. verš ve 3. kapitole. Je to zvěst pro Sardis, věk reformace. Byl tam jen malý zbytek věřících; téměř vyhaslý.

Opakuji to pro nově příchozí, aby to mohli sledovat spolu s námi. Někdy je to těžké, ale pokusíme se na neděli připravit náskok, neboť každý tento sbor reprezentuje jedno období církve.

Ten první reprezentuje letniční sílu nebo sbor, který byl o letnicích. Na začátku byla církev veliká. Ale potom se mezi ně vmísil denominační duch a pokusil se církev ovládnout. Bylo to nazváno „skutky Nikolaitů“. Ještě nešlo o žádné učení. To slovo jsme si rozložili, abychom zjistili, co je míněno skutky Nikolaitů. Nám toto jméno nic neříká, proto jsem nahlédl do řečtiny. *Niko* znamená vítězit, přemáhat, *laiten* znamená laici. Přemáhat církev. Byly to skutky, kterými byli laici přemáháni. Požehnáním a čtením Bible a výkladem byl pověřen biskup nebo některá velká osobnost ve sboru.

Dozvěděli jsme se, že v druhém věku církve toho bylo vytlačeno ven ještě více. Toto zde představuje letnice a toto zde denominace.

Ve třetím, Pergamonském věku církve byly letnice téměř úplně zatlačeny. Ale v denominacích to ze skutků přešlo v učení. Tady nastalo sjednocování. Tato skupina zde přemohla letniční skupinu. Bratři, to, co říkám, odpovídá skutečnosti. To je podle náboženských dějin, knihy o Nicejském koncilu, knihy mučedníků od Foxe a ze starých spisů. Mám několik nejstarších rukopisů, které existují.

Vyslovím-li *letničn*, nemám na mysli letniční sbor jako organizaci v této generaci, ve které žijeme – neboť ona se provinila právě tak, jako všechny ostatní – ale míním právě letnice, pravého Ducha Božího s původním učením a původním požehnáním, s původním jménem, se vším přesně tak, jak to bylo na počátku v Bibli.

Až přijdeme k tomuto období, budete moci vidět, jak dalece letniční odbočili. Můžete ten náčrt vidět i vy tam úplně vzadu? Včera večer jsme probírali velké období za času Konstantina. On jako pohan žádal křesťany s učením Nikolaitů, aby se za něho modlili, aby zvítězil v bitvě. Slíbil, že se stane křesťanem. Během boje měl sen: Viděl před sebou bílý kříž a bylo řečeno: „Tím zvítězíš“. To souhlasí. Nechal vzbudit své vojáky a namalovat jim na štíty bílé kříže. Tam se to zrodilo – začátek katolického řádu ‚Kolumbových rytířů‘. Z dějin nelze vyčíst, že by se kdy obrátil. Byl to jen nepoctivý politik. Jeho úmyslem bylo sjednotit svou říši a tím ji upevnit. On sám jako pohan uctíval modly. Pak viděl, že učení Nikolaitů skoro vytlačilo ta ostatní, proto využil stejnou taktiku jako Balám.

Ježíš předpověděl 300 let předtím, že bude zavedeno učení Balámovo. Balám přivedl děti Izraelské k pádu, když je přiměl ke smilstvu a jedení masa obětovaného modlám. V tom ve skutečnosti spočívalo to uctívání. Jak vcházelí dovnitř, skláněli se před těmi modlami. Potom přenesli modly do křesťanského kostela, jak to udělal Balám. Svedl Izrael ke smilstvu a k účasti na velkých oslavách model.

Konstantin dělal to stejné svou strategií a vytvořil kostel. Na koncilu v Nicei jim mnoho dal; jako velké budovy, které byly zařízeny jako kostel. Nechal zhotovit mramorový oltář, zdobený zlatem a drahým kamením. Nad tím nechal udělat něco jako trůn a ustanovil muže jako hlavu, který byl nazván biskupem. Na trůn byl posazen Bonifác III. Nechodil jako obyčejní lidé, ale ušila se mu skvostná roucha, oblékli ho jako boha a nazvali zástupcem nebo VICARIUS FILII DEI, což znamená ‚na místě Syna Božího‘.

Ti, kdož mají moudrost, ať si to napíší: VICARIUS FILII DEI. Sečtete písmena, která jsou římskými číslicemi a vyjde vám přesně znamení šelmy, číslo 666, jak to Bůh předpověděl. Byl jsem v Římě a ve Vatikánu, viděl jsem tam tu trojnásobnou korunu, která symbolizuje vládu nad oblastí pekla, očištění a nebes. Tu korunu a roucho jsem viděl.

S posledním papežem jsem se měl jeden čtvrtek ve 14.00 setkat. Baron z Blombergu to pro mne vyjednával. Řekl: „Až tam vejdeš, bratře Branhamo, musíš nejprve pokleknout na pravé koleno a políbit prsten.“

Odpověděl jsem: „Tím je to vyřízeno. Zapomeň na to! Nic proti tomu muži nemám. Říkám jen jedno: každého člověka oslovím jeho titulem. Je-li duchovní, kněz, starší, doktor; ať je cokoli, rád ho tak oslovím, ale člověku se klanět? Uctívám jen jediného člověka: Ježíše Krista. ON je jediný člověk, před kterým padám na kolena.“

Řekl jsem: „Zapomeň na to! Odřekni to! Na tohle nepřistoupím.“

Když jsem přišel domů, zjistil jsem, že jeden velký Američan to také neudělal: Teddy Roosevelt. Odmítl to. Znáte to z dějin? Odepřel papežovi líbat prsten. To stejné dělají s palcem nohy. (Socha Petra.) Ne, nikdy!

Dozvídáme se, že kostel se sjednotil s pohanskými idejemi a pohanské modly se ocitly v kostele. Boha Jupitera, boha Slunce, Marse, Venuši a všechny ostatní modly sesadil a nahradil je Pavlem, Petrem, pannou Marií a ostatními a řekl: „Tady je váš zástupce! Neboť Ježíš řekl Petrovi: ‚Dám ti klíče ...‘, a on je následovník apoštolů.“ Je to katolické učení až dodnes. Postavili modly. Co udělali? Zavedli uctívání model do tzv. křesťanství; ne do pravého křesťanství, k té hrstce letničních. Zapamatujte si to! Neřekl jsem baptisté, metodisté, presbyteriáni, nýbrž právě, opravdové, působením Božím učiněné letnice, které byly a budou. Tam začala církev s letniční silou.

Nyní se ptáte: „Je to tak, bratře Branhamo?“ Prosím, vezměte si ty náboženské dějiny a sledujte tok času až sem a zjistíte, že všechny pravé děti Boží setrvaly pevně na letničním požehnání. Mluvily v jazycích, vykládaly je, měly znamení a divy, křtily na jméno Ježíše Krista; všechno dělaly

jako apoštolé až do dnešního času. To je také důvod, proč jsem četl dějiny a zvolil Pavla, Ireneu, Martina, Columbu a všechny ty muže. Až do tohoto času jim následovala znamení a divy.

V tom období Konstantin udělal tuto velikou věc a ustanovil muže jako příslušného biskupa nad všemi kostely. Dal jim mnoho peněz atd., slíbil, že sjednotí kostel a stát, a také to provedl. Předal vládu nad státem kostelu. On z něho udělal velikého muže. To, co udělal Konstantin s kostely, vidíme již ve dnech Eliášových, kdy si Boží lid podmanila Jezábel. Toto se stalo v temném období.

Pohledte na letnice nyní! Téměř úplně vyhaslé. Od roku 606 až k roku 1520, to je skoro 1000 let, probíhalo krvavé pronásledování. Čtete dějiny.

Katolíci vám řeknou, že byli křesťanským kostelem. Oni jsou křesťanský kostel jako denominace. Ale praví letničtí byli vypuzeni, usmrcováni, vražděni a papeži a biskupy vydáváni na smrt tak krvavě, jak jen to šlo.

Říkat takové věci může stát jednoho život, ale jedno je jisté, vím, kam jdu a co jsem. Dál z něho kape krev. Ale ta hodina se přibližuje. Po tom, co se v národech děje, to již nebude dlouho trvat. Neuchylujte se od toho. Tohle je pravda. Zůstávejte při ní i kdyby měla být vaše krev přidána k té z minulých dob.

Vidíte, co se tam stalo. Učení Jezábel bylo vpuštěno dovnitř. Jezábel byla pohanka. Konstantin udělal to stejné, co Achab, který se s touto ženou oženil, aby upevnil své království, ale zavedl v Izraeli modloslužbu. Právě tak, jako později Konstantin. A letnice skoro úplně vyhasly.

Bůh vzbudil Martina Luthera. Prosím, pozorujte, jak to v tomto období skoro zhaslo, ale potom u Luthera zase pomalu vzplálo. Udělal jsem si náčrt pro tu velkou lekci, kterou budeme mít v neděli večer, bude-li Pán chtít.

Myslím, že nyní jsme všechno zopakovali. Zde je ten temný středověk od 606-1520. Tato církev se nacházela v temném období. Církev, kterou dnes probíráme, je luteránský kostel.

Do té doby téměř všichni vymřeli. Muži jako Ireneus, Martin a Columba byli pozapomenuti. V autentických dějinách může bádát každý. Jestliže vám řeknou, že Patrik byl katolíkem, pak nevědí, očem mluví. Patrik proti katolickému kostelu protestoval. Nikdy nešel do Říma a zcela odmítal jeho učení. Jděte do severního Irsku, pak zjistíte totéž. Patrik byl muž Boží. Legenda o něm říká, že vyhnal z Irsku všechny hady.

Kdo z vás slyšel nebo četl příběh Wilhelma Tella, který sestřelil jablko s hlavy svého syna? To je katolická legenda. Ani jedno slovo z toho není pravda. Byl jsem tam, kde se to mělo udát. Tam, ve Švýcarsku stojí psáno: „Legenda, tak to není.“ Byli jsme spolu s Billym u Luzernského jezera, kde k tomu mělo dojít. On zastřelil jednoho muže a ne jablko s hlavy svého syna. To je pouhá legenda. Nikdy se to tak nestalo. Také tam není nic zapsáno, že by došlo k něčemu takovému. To vám dokazuje pravdu. Dějiny o tom nic neříkají.

V tomto církevním období to právě skoro vyhaslo. Potom začalo období reformace. To se stalo téměř po tisíci letech temna. Na Ireneu církev zapoměla. On byl veliký, posvěcený muž. Stejně posvěcených byly stovky těch, kdo své životy a krev prolili pro Krista. Trvali na křtu na jméno Ježíše Krista, mluvení jazyky, vzkříšení Ježíše Krista, který Svůj život a Svoji božskou přítomnost v nich vyžíval, zatímco lidé, kteří se nazývali křesťany, je pronásledovali. Tak to bylo. Je to démonická legie pekla. Nevím, co si zasloužili. Pozdvihli se, sami udělali nějakou formu, jmenovali prorokyni, božskou vykladačku Slova – nikdo, kromě nich tomu nerozuměl. Ona se tak označovala, ale byla to lhářka. Avšak ve stejnou dobu tam měl Bůh Svého anděla s pravdou. Pravda nás vždy zavede zpátky ke Slovu. Vždycky nás přivede zpět k originálu, neboť Bůh se od toho nikdy neodchýlí.

Než půjdeme dále, chtěl bych, aby to bylo zakotveno ve vašich srdcích. Včera večer jsme zjistili, že Jezábel měla dceru – stínový obraz. Myslete na to! Ve Zjevení 17 je psáno, že odpadlý kostel, Řím, má dcery. Byl matkou záletnic. Je to tak? Jezábel měla dceru a co s ní udělala? Vidíte všechny tyto věci – stínové obrazy? Jezábel provdala svoji dceru za Jorama, Jozafatova syna v Judsku.

V té době byl Izrael rozdělen. Zde byl Jeruzalém a tam Juda. Achab byl zde a Joram tam. Toto zde si již podmanila Jezábel. Celý Izrael smílnil s modlami až na Eliáše a tu věrnou skupinu. Na této straně byl Joram nad Judou. Ona vzala dceru, kterou měla s Achabem a provdala ji za Jorama,

Jozafatova syna, zavedla v Judsku modloslužbu a zřídila v Jeruzalémě pohanské oltáře. Totéž udělal katolický kostel. Rozšířil učení své denominace a i se svými dcerami (luterány, metodisty, baptisty, letničnými atd.) vyhnal z církve Ducha svatého. Přesně to ona udělala. Bible říká, že je matkou záletnic.

Nuže, bádejte v Písmu a dějinách. Naleznete-li něco jiného, pak za mnou přijďte. Není to tam.

Denominace jsou jedem, který máme mezi protestanty. Lidé se snaží sbor ovládnout a vytváří obraz podobný tomu, který se posadil na trůnu, tím že ustanoví předsedajícího, biskupa nebo – v letničném sboru – přednostu okresu. Říká se: „Nejprve mi řekni, jaké učení zastává. Ó, on křtí na jméno Ježíš? Sem ho nemůžeme pustit. Ne, bratře!”

Vy to odmítáte a to musí také všichni ostatní. Varují: „Ať nikdo do těch shromáždění nechodí. Odmítejte to! Je jedno, jak jste nemocní, držte se od toho dál, nehleďte na to, co dělá Bůh. Jestliže se nedíváš přes naše brýle, pak nevidíš vůbec nic.”

Obraz podobný šelmě. Obraz ožil, takže mluvil. Jestliže myslíte, že nemůže mluvit, pak mu jednou zkřížte cestu, hned budete mít problémy.

Vzpomínám si, jak jsem se v Tulse, Oklahomě dostal do zmatku denominace. Jednoho dne jsem seděl v jedné budově a měl jsem vidění. Viděl jsem na hedvábném polštářku ležet hezké malé kotě. Šel jsem k němu, přestože mám z koček strach a pohladil jsem ji. Ona předla. Víte, jak komicky vrní. Hladil jsem ji a říkal: „Hezká, malá kočička.” A zase velice jemně předla.

Spatřil jsem, že za polštářkem byl nápis: „Letniční kočka.” Myslel jsem: „Není to divné?” A řekl jsem: „Vždyť toto je vidění”, a něco řeklo: „Dokud ji takto hladíš, pak je všechno v pořádku. Kdybys ale chtěl vědět, jak to s ní opravdu je, potom ji jednou pohlad’ proti srsti.” A když jsem ji tak pohladil, vyvalila své zelené oči, postavila se jako obr a prskla na mne. Vidíte, jen je trošku pohlad’te proti srsti. Řekněte jim: „Křest na jméno Otce, Syna a Ducha svatého je od ďábla a katolického kostela.” Dejte si jen pozor, co se pak s nimi stane. Vzbouří se.

Když jsem se vrátil, řekl jsem bratrům Gene a Leovi: „Měl jsem pravé vidění o letničních denominacích.”

Sardys byly mrtvý sbor, protože byl již během toho času usmrcen. Jen něco málo živého pozůstalo, jak to také hned uvidíme. Období Sardinské trvalo od roku 1520-1730. Hvězdou v Jeho ruce byl anděl toho církevního období. Je to srozumitelné, že hvězda, anděl, je zvěstovatel období církve? Dobře!

Skončili jsme nicejským koncilem. Oni zemřeli již tam – kostel se sjednotil se státem a dostalo se jim moci a uznání.

Může si někdo vzpomenout na lekci ze včerejšího večera, že mnozí lidé tehdy mysleli, že již začalo Tisícileté království? Zavedli Tisícileté království bez Ježíšova příchodu. Jako první nastane příchod Krista, potom teprve začne Tisícileté království.

Dějiny dosvědčují, že již v oněch dnech povstali falešní Kristové. Dokonce se domnívali, že papež je Ježíš a nazvali ho ‚Vicarius‘ – ‚na místě Syna Božího‘. Posadil se tam jako velký svatý bůh.

Dovolte mi něco říci! V Bibli je psáno, že před příchodem Ježíše Krista vystoupí falešní proroci a falešní Kristové. Mohu to položit do vašich srdcí? Před vytržením církve Ježíš Svě nohy na zem nikdy nepostaví. To si dobře zapamatujte, neboť vystoupí falešní Kristové. Ježíš zde na zemi nebude. Zazní pozoun a my se s Ním potkáme v povětrí. ON nesestoupí až na zem, dokud nebude církev vzata pryč. Zjevení Ježíše Krista bude Jeho návrat.

Církev z národů se s Ním potká v povětrí. To je Písmo. Potkáme se s Ním v povětrí a půjdeme vzhůru. Až po vytržení církve a jejím příchodu domů na svatební hostinu On postaví Svě nohy na zem a zjeví se zbytku ze Židů.

Skončil nicejský koncil. Církev byla skoro tisíc let pod vládou papeže. Všichni, kdo s ním nesouhlasili, byli usmrceni. Buďto jste se podrobili nebo jste byli zabiti, jak to udělala Jezábel s Izraelem. Duch svatý skoro zmizel a spočíval v tom období ještě jen na hrstce, jako u Eliáše a zbytku Izraele, kteří nesklonili svá kolena před Bálem. Chcete-li, přečtu vám to z 1. Kr. 19, když Eliáš stál ve skalní jeskyni a říkal: „Pane, Tvé proroky zabili, zůstal jsem jen já sám.” Ale Bůh řekl: „Zachoval jsem z Izraele sedm tisíců: těch, kteří se nesklonili před Bálem.”

Nyní začneme se Sardinským obdobím. Slovo *Sardys* v angličtině znamená: *Ti, co unikli*. Ti praví ze Sardys unikli. To je to, co Sardys znamená: *Ti, co unikli*.

Nazveme to obdobím reformace. Je to velice případné. *Ti, kdož unikli, vyšli v čase reformace ven.*

Nyní začneme 1. veršem:

Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, který má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Znam skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.

To je pozdrav. Tady se mluví o sedmi duších a sedmi hvězdách. Duchové byli andělé, kteří šli k těm hvězdám, zvěstovatelům. „Sedm duchů“ – sedmkrát Duch svatý pomazal v různých časech jednoho zvěstovatele, hvězdu dotyčného času. Duch je věčný a hvězda je tu proto, aby vyzařovala světlo do temnoty církevního období. Byl to duch, který šel k té hvězdě, andělu a světlo Ducha svatého bylo skrze hvězdu vyzářeno do církevního období.

Ptáte se možná, kdo jsou ti duchové. Jsou činní v těch sedmi zvěstovatelích sedmi církevních období.

V té době, kdy hvězda vystoupila, sestoupil Duch svatý a hvězdu pomazal a zachoval ji ve stejném způsobu jako tu první. To bych vám chtěl dosvědčit. Pavel nám dal odkaz, jakým způsobem rozpoznáme druh hvězdy. Nezapomeňte to! Satan je nazván ‚hvězdou ranních červánků‘. Dávejte pozor, co řekl Pavel. Věříte, že byl hvězdou Efezské církve?

Chceme-li se dozvědět, je-li to pravda nebo ne, pak slyšte, co řekl v Gal. 1, 8 a co řekl ve Sk. 20 o tomto čase, ve kterém přijdou draví vlci: *Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď.*

Víte, tento muž, který vypadal jako anděl – uznávaný zástupce – měl přijít. Úplně jedno, kdo to je, říká Pavel, ať anděl nebo někdo jiný, kdo by vás učil evangelium jinak, než jak jsme to dělali my, ten buď zlořečený. Je to tak?

Byl to Pavel, kdo přikázal, aby všichni, kdo ještě nebyli pokřtěni na jméno Ježíše Krista, se nechali znovu pokřtít. Podle Sk. 19, 5 se nechali všichni pokřtít ještě jednou, aby mohli přijmout Ducha svatého. Byl to také on, kdo na ně pokládal ruce a obdrželi dary. On všechno v církvi uspořádal, v ní se děly divy, byly v činnosti dary, božské uzdravování, mluvení jazyky a dary vykládání. Souhlasí to? Můžete si přečíst, co říká Pavel v 1. Kor. 12.

Bůh dal do sboru dary, Pavel je uspořádal, aby mohly být v činnosti ke cti Boží. Pavel to řekl. Proto, ať se vám snaží kdoví kdo, ať patří k jakékoli denominaci, namluvit, že dny mluvení jazyků a výkladu jazyků, božského uzdravování a divů a svědectví křtu Ducha svatého pominuly, necht' je zlořečený.

Stejný Duch, který byl na Pavlovi, přišel na další církevní období a zase na následující. ON je ten stejný až do posledního období – stejný Duch, stejný Duch svatý. Věříte tomu?

Pozorovali jste, co je psáno? Ten pisatel to věděl. Vidíte, těch sedm duchů! Existuje jen jeden Duch svatý. Stejný Duch svatý přichází sedmkrát v době sedmi církevních období a přináší stejné světlo. Chápete to nyní? Sedm církevních období, sedmkrát přináší Duch svatý stejnou zvěst. Zlořečenství bylo vysloveno nad každým, kdo to pozmění.

Vidíte, souhlasí to s celým zjevením. ON řekl: „Jestliže by kdo ujal ze slov proctví tohoto, nebo k nim něco přidal, jeho podíl při stromu života bude vzat.“ Do toho je všechno zahrnuto. Kolem toho se nemůžete žádným způsobem protáhnout nebo to nějak obejít. To je ono. To řekl Bůh. To řekl ten Duch. To je ono, co říkaly ty církve. Jestliže se pokusíte vnucovat jiné učení, než učil Pavel, pak je to převrácené. Bible je přesná, bez vady.

Ježíš řekl: „... jeho podíl bude z Knihy života odejmut.“ Ptáte se: „Jaký podíl na Knize života?“ Je mnoho lidí, jejichž jména jsou zapsána v Knize života, kteří ale přesto selžou. Víte to, že ano? Vzpomeňte si na to poučení před několika večery! Pochopili jste to? Probereme to ještě jednou. Cítím, že to všechno není ještě dost jasné.

Jidáš Iškariotský, syn satana, v němž se zjevil ďábel v masitém těle, jak to říká Bible, se narodil jako syn zatracení.

Dejte prosím, pozor! Ježíš visel na kříži. Po Jeho pravé a levé straně viseli dva darebáci. Ježíš byl Syn Boží. Někteří lidé vidí jen tři kříže, ale byly čtyři. Co je kříž? Je to dřevo. Bible říká: „Zlořečený, kdo visí na dřevě.“

ON vzal to zlořečenství na Sebe pro nás a byl pověšen na dřevo. Bylo to dřevo z podřátého stromu. Souhlasí to? U paty hory stál někdo jiný – Jidáš, který se oběsil na stromě.

Vidíte, zde je Syn Boží, přišlý z nebe a vracející se k nebi, zatímco hříšníka, který učinil pokání, vzal s sebou. Tam je syn zatracení, přišlý z pekla a vracející se tam zpět spolu s hříšníkem, který pokání neučinil. Vidíte, nekající se hříšník řekl: „Jsi-li Syn Boží, pak zachraň sám Sebe i nás.“ Ten druhý ale řekl: „Nám se dostalo toho, co jsme si zasloužili, ale tento Muž je nevinný. Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do Svého království.“ Ó, kdo to byl? Něco jsem vám o tom již říkal. Jeden byl Boží Ábel a druhý d'áblův Kain. Jak Kain zabil Ábele u oltáře, tak zabil u oltáře Jidáš Ježíše. To souhlasí. Ten dým tehdy v Edenu stoupal a táhne se až sem. Ó, to je nádherné. Tato stará požehnaná cesta je plná nádhery.

Andělu Sardinského sboru On řekl: „Toto praví ten, který má těch sedm duchů Božích ...“ Kolik vás ví, že Bůh je Duch. To je pravda – Bůh, Duch svatý; Bůh – Otec a Duch svatý jsou ta stejná osoba, neboť Marie otěhotněla z Ducha svatého. Bůh použil Svého Ducha svatého sedminásobným způsobem v sedmi církevních obdobích, aby se rozsvítilo světlo evangelia. Vy říkáte: „To světlo dělá Bůh!“ Ó ano, bratře! ON použil ducha Eliáše, který v dvojnásobné míře sestoupil na Elizea. Elizeus onemocněl a zemřel.

Stejný duch ale sestoupil na Jana Křtitele. Jeho působení bylo jako Eliášovo. Žil na poušti. Je předpověděno, že se to v posledních dnech bude opakovat. Bůh používá stejného ducha až do konce. Ježíš byl pomazán Duchem svatým, procházel krajiny a činil dobré. Souhlasí to? Stejný Duch svatý, který byl na Ježíšovi, sestoupil letničního dne na církev a přešel vždy na následující období. Co je to? Stejný Duch svatý! Ó, nevidíte to? **Bůh nad námi jako Otec, Bůh s námi v Synu, Bůh v nás skrze Ducha svatého.** Jsou to tři zjevení, ale ne tři bohové. Ty tři tituly, Otec, Syn a Duch svatý patří k jednomu jménu – Ježíš Kristus. Tak je to.

Dejte pozor, zatímco jdeme dále. ON, jenž drží těch sedm duchů - jinými slovy, Ten, který drží sedm zvěstovatelů, kteří jsou pomazáni Duchem svatým, jímž byl pomazán Pavel – od prvního až k poslednímu, všichni jsou v Jeho pravé ruce. Oni přijali sílu a světlo od toho, v Jehož pravé ruce se nacházejí. ON sestoupil do pekla. Když byl Štěpán kamenován, řekl: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka stát na pravici Boží!“

To neznamená, že Bůh má velkou pravou ruku, u které On sedí, nýbrž pravá ruka symbolizuje moc a autoritu. O těle, které Bůh stvořil, řekl: „Nedopustím, aby Můj Svatý viděl porušení, ani nenechám Jeho duši v pekle.“

ON Ho probudil a posadil na místo Ducha u oltáře. Dejte pozor! Tak byl On viděn u oltáře. ON vzal do ruky Knihu, kterou nikdo na zemi nebo pod zemí nebyl hoden otevřít. Ale zabitý Beránek, který byl od ustanovení světa vyvolen, než započal dílo spasení, přišel a vzal Knihu z ruky toho, který seděl na trůnu. Vidíte to? To je Písmo. Je to nádherné.

Kdo zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem a sedím s Otcem svým na trůnu jeho. Jinými slovy: V Mém těle bydlí Duch svatý. JÁ jsem všechny věci světa, všechna pokušení přemohl skrze Ducha a nade vším zvítězil. V Něm bydlela plnost božství tělesně. Všechna moc na nebi a na zemi je Mně dána, řekl. Všechna moc! Bůh by byl bezmocný, kdyby On byl jinou osobou, neboť Ježíš řekl podle Bible po Svém vzkříšení: „Byla Mi dána všechna moc v nebi a na zemi.“

Ježíš se vrátí z nebe zpět s deseti tisíci krát deset tisíců Svých svatých. „A bylo ticho v nebi, asi půl hodiny.“ Kde je ten velký Bůh? ON je v Kristu. Jistě! Jestliže skrze Ducha svatého přemůžeme jako On, budeme s Ním panovat nad celou zemí, až sestoupí na zem na trůn Davidův, jak to udělal v moci a autoritě tam. Země lká a čeká na zjevení synů Božích, neboť Bůh chtěl, aby na zemi člověk vládl. Kdo je bohem na zemi? Člověk. To je jeho panství. Všechno na zemi je podřízeno člověku. Skrze hřích padl. Skrze Kristovu spásnou sílu je zase přiveden zpět. Země patří lidem. Je

oblastí, která je přidělena člověku, aby nad ní vládl. Všechno stvoření sténá a čeká na okamžik, kdy synové Boží budou zjeveni. Zjevení synů Božích! To nyní nebudeme rozebírat.

Zvěstovatelé byli v Jeho pravici. Kamkoli je On pošle, budou říkat to stejné; neboť stejný Duch svatý, který byl v Kristu, je v nich. Než On odešel, řekl: „Maličko, a svět Mne již neuvidí, ale vy Mne uvidíte.“ Denominace a co jiného tu ještě je, ty Mne neuvidí, ale vy, církev, věřící, Mne uvidíte, neboť Já (nikdo jiný) budu s vámi a ve vás, až do konce světa. „Ježíš Kristus stejný včera, dnes i na věky.“ Byl to Kristův svatý Duch, který sestoupil o letničním dni dolů, který činil ty věci. Je to svatý Kristův Duch, který byl později vypuzen ven. Je to Kristův svatý Duch, skrze kterého se až dokonce stále držíme toho pravého.

Stejný svatý Duch, který naplnil Pavla a činil skrze něho ty věci, naplnil Ireneu, Martina a všechny ostatní. I vy budete naplněni stejným Duchem svatým. To je to letniční požehnání, které obstálo ve všech církevních obdobích; Alfa a Omega, Začátek i Konec, všechno, Kořen a Výstřelek Davidův, Jitřní Hvězda, Růže Sáronská, Lilie v údolí a všechno, co On jinak ještě je: Otec, Syn a Duch svatý, On, který byl, který zde je a který přijde, První a Poslední, Všechno ve Všem.

Všechno v nebi a na zemi je v tomto univerzálním, požehnaném, Duchem svatým naplněném, Duchem svatým vysloveném, Duchem svatým zrozeném jménu zahrnuto. To souhlasí.

Všechno, co v nebi a na zemi jest, se před Bohem v nebi skloní a každý jazyk bude toto jméno vyznávat, neboť pod nebem není lidem dáno jiné jméno, ve kterém by mohli být spaseni. Nejen, že by mohli být spaseni, ale musí. Ó, to miluji. Tak to je.

Nu, poznáváte, že je to letniční církev, v níž síla, znamení a divy jsou činné až do konce? Ve středověku to bylo skoro cele udušeno. Přečtěme nyní první verš.

Znám skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.

V následujícím poselství je psáno: ... *ale nezapřel jsi mé jméno.* Tomuto sboru je řečeno: *Máš jméno, že jsi živ ...* Dejte pozor! Tato církev a po ní následující církve, se držely Jeho jména. Potom prošla církev středověkem, kde již o tom není ani zmínka. Když opět přišli zpět k životu, totiž ti, kteří unikli, kteří skrze Luthera vytáhli ven, je řečeno: *Máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.*

Jakého jména užívali, potom co přestali užívat Ježíšovo jméno? Otec, Syn a Duch svatý. Toto užití odporuje každému základu. Je to mrtvá teologie. Řekněte mi, je otec jméno? Kolik je tu otců? Zvedněte ruce! Kdo z vás se jmenuje otec? Kolik synů? Kolik lidí? To je označení toho, co jste. Duch svatý není jméno, nýbrž označení toho, co to je. Je to Duch svatý.

Otec, Syn a Duch svatý jsou tituly – označení.

Vidíte, nemá to základ jako to ‚věčné synovství‘. Něco takého, jako věčné synovství, neexistuje. Syn se rodí. Věčně – to nemá začátek.

Neexistuje něco takového jako věčné peklo. Již jsem o tom mluvil. Jak se dostanete k pojmu ‚věčné peklo‘? Potom by zde peklo bylo již od věčnosti. Bible ale říká, že je připraveno pro ďábla a jeho anděly. Kdyby tu bylo peklo od věčnosti, bylo by věčné. Kdo by měl nějaké využití pro peklo, když On ještě byl sám v Sobě existující Elohim, když ještě nic jiného nebylo? Pak by peklo muselo již tehdy existovat s Ním. Ale peklo bylo stvořeno pro ďábla a jeho anděly a všichni zlí budou do něho vhozeni. Oni k tomu byli odsouzeni od samého počátku. Nikdy neobdrželi osvětlení. Od samého začátku byli mrtví. Nemusí umírat, jsou mrtví. Jednoduše budou pohlceni.

Přečtěme další verš.

Budiž bedlivý a utvrzuj jiné umírající. Neboť jsem nenalezl tvé skutky plné před Bohem.

Zde On oslovuje Luthera. Všichni uznáváme, že toto bylo luteránské období, čas reformace. Co On řekl?

... máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.

Co dělali? Zavedli všechno zpátky do denominace. Hrncem nemůže kotli vyčítat, že je černý. Nepředhazujte to katolíkům neustále, neboť vy sami jste se vrátili zpátky a užíváte vlastní ustanovení a své věci.

Luther převzal mnohé z katechismu katolického kostela a dal vám vlastní označení. Vidíte, *máš jméno, že jsi živ ...*, to vyšlo najevo po 1000 letech. A vy se stále ještě toho označení pevně držíte. *Máš jméno ...*

Důkaz, že to souhlasí, nacházíme v jiném poselství, kde je řečeno: „Mé jméno jsi zachoval ...“ V tomto období je ztratili. Vyšli s jiným jménem, se zvěstí, že žijí, ačkoli jsou mrtví.

Ó, metodisté, baptisté, presbyteriáni, luteráni a letničtí, číňte pokání a dejte se pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů! Vyjděte ven ze starého, mrtvého ustanovení víry, které náleží katolickému kostelu, jenž bude pohlcen společně se svými dcerami.

Nikdo nemůže vyvrátit, že Otec, Syn a Duch svatý jsou tituly. To celé nazývají „svatá trojjedinost“ – „Trojice“. Chtěl bych, aby mi někdo slovo „trojjedinost“ našel v Bibli. Potom přijďte a řekněte mi to. Není to tam. Nic takového neexistuje.

... a utvrzuj jiné umírající ...

Držte pevně, co máte! Skrze Luthera jste byli vytrženi ven. Držte se toho pevně, neboť to zase umírá. Oni vás zase strhnou dovnitř. Držte to pevně, posilujte umírající.

Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných (dokonalých) před Bohem.

Není to nádherné? Ó, miluji to. Ne dokonalé! Proč? Byli jen ospravedlnění, neboť Luther kázal ospravedlnění. K tomu přijde posvěcení a naplnění Duchem svatým. Potom již nepatříme sami sobě, ale jsme dokonalí skrze Ducha svatého, který v nás bydlí. Ne ti křesťané jsou dokonalí, nýbrž Duch svatý v nich. Jak jsem již řekl: „Není svatá hora, ale Bůh na té hoře. Ne svatá církev, ne lid, nýbrž Duch svatý v církvi a v lidu.“ To je ta ‚svatá‘ část.

Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem.

Oni ještě nedospěli k dokonalosti. Zjistíme, že prožili jen ospravedlnění. Ospravedlnění pod Lutherem, potom posvěcení a nato Duch svatý. Tyto tři díly byly činné ve třech církevních obdobích. Ony jsou nutné k tomu, aby znovuzrození bylo úplné. Oni byli přijati, jako malý klíček v mateřském klíně. Duch svatý působí to znovuzrození.

Chtěl bych se vás na něco zeptat. Co nastane jako první při přirozeném porodu? Voda, krev, potom duch (život).

Co vyšlo z těla Ježíše Krista, když umíral? Probodli Jeho bok a vytekla voda a krev. A On řekl: „Do Tvých rukou poručím Svého Ducha.“ Voda, krev, Duch.

Ospravedlnění vírou máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. (Řím. 5, 1). Ospravedlnění, potom posvěcení. *Proto i Ježíš, aby posvětil lidu svou krví, vně za branou trpěl.* (Žid. 13, 12).

Aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí s výsostí. (Luk. 24, 49).

„A budete mi svědkové v Jeruzalémě, Samaří a Judsku.“

Ne, když jsme jmenováni biskupem nebo se staneme diakonem, ne, když se staneme kazatelem nebo papežem, ale potom, když na nás sestoupil Duch svatý, budeme Jeho svědkové. Jestliže jste jen diakon, kazatel nebo papež, potom budete svědčit o vyznání víry vašeho kostela. Odvoláváte se na ustanovení víry. Přijde-li ale na vás Duch svatý, pak svědčíte o NĚM. Skutky, které jsem Já činil, budete i vy činit, neboť Jeho život je ve vás. Ó, to miluji. Ano! Ó bratři, mám tu toho více, než vy tam, tomu věřím. Cítím se s tím tak dobře.

Začalo to opět odumírat. Ve 3. verši stojí:

Pomni tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej, a číň pokání. Pakli bdítí nebudeš, přijdu na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu.

Držte se svého ospravedlnění. Nedejte si od lidí vzít, co jste slyšeli a přijali. Oni četli stejnou Bibli, kterou čteme my. Ale nepřijali všechno, protože jim to nebylo zjeveno. Nebylo to pro jejich období. Proto i oni budou při vzkříšení vzati. Putovali ve světle, které měli a půjdou vzhůru.

Slyšel jsem mnohé letničtí, kteří káží křest, říkat: „Ti z dob Luthera atd., vzhůru nepůjdou.“ Ó ano! Vzpomínám si na malou historiku s Dr. Haggerym, který se mne ptal: „Co jsme my?“ Jak víte, oni mají veliký luteránský seminář ‚Bethany‘ v Minneapolisu. Ptal se: „Co vlastně my, luteráni máme?“

Odvětil jsem: „Věřím, že máte Krista.“

On řekl: „My bychom ale chtěli Ducha svatého. Myslíš, že Ho máme?“

Odpověděl jsem: „V zárodku ano. Tomu věříte.“

Ptal se: „Co tím míníš?“

Tam mají tisíce jiter země, na nichž pracují studenti, kteří si nemohou svá studia zaplatit. Dali mi jídlo v jejich semináři. Jsou tam milí muži. Seděl tam Dr. Haggery a vedle mne se posadil bratr Jack Moore pro případ, kdyby byla řečena tak vznešená slova, že bych jejich smysl nechápal a musel by mi je vysvětlit. Chtěl jsem mu dát nohou znamení, pokud bych něčemu nerozuměl.

Potom, co jsme se posadili, řekl: „Něco bychom chtěli vypátrat. Hladovíme po Bohu. Četli jsme letniční knihu o duchovních darech a letěli jsme se skupinou bratří do Kalifornie, abychom mohli mluvit s pisatelem té knihy.“ Toho znám. Dr. Haggery dále mluvil: „Chtěli jsme vidět některý z těch darů v činnosti. Ten pisatel ale řekl: ‚Já žádný nemám. Jen jsem o tom psal.‘ Když jsme se vrátili a viděli to tady, dostali jsme hlad, chtěli bychom Boha.“

Chtěl jsem se s ním potkat na jeho půdě a řekl jsem: „Jeden muž šel, aby zasal semeno. Nejprve ale zoral veliké pole. Vytrhal všechny kořeny a odstranil kameny a zasal obilí. Každého jitra šel ven, aby viděl, zda zrno již vzešlo. Jednoho dne se ukázaly dva lístky. ‚Ó‘, řekl, ‚čest buď Bohu za mé obilné pole! Měl pole se zrnem?“

Bratr Haggery řekl: „V jistém způsobu.“

Odvětil jsem: „Ano, ale ještě nebylo vzrostlé.“ Řekl jsem: „To jste byli vy, luteráni v době reformace, když se ukázaly malé lístky. Potom ale rostlo zrno.“ Neřekl jsem mu nic o odpadání. Víte, jen jsem mu dal vědět, že to zrno bylo ve vzrůstu.

Po jistém čase vyrostlo stéblo, které pak mohlo zhlížet na lístky shora a říci: „Nemáte nic, vy staří formální luteráni! Jsme to my, skrze které to přijde“ – velký čas misii. Vítr vanul a stéblo se naklánělo do posvěcení v době Wesleye. To bylo to veliké období misionářů, které jsme měli. V tomto čase misii se to rozšířilo.

Dokonce příroda tato tři stádia dosvědčuje. Bůh to na počátku takto určil. I kdybyste neměli Bibli, můžete vidět v přírodě, kde se nalézáte. Později se ukázal klas, to jsou letniční, ve kterém později vznikne zrno. Letniční skupina je stejného druhu, jako ta, která vzešla tenkrát. Nejprve byly dva lístky zrna – Luther. Potom stéblo – Wesley, až to dojde k zrně v klasu, jak tomu bylo na začátku. Stejná věc.

Co to tu bylo? Letniční říkají: „Metodisté a luteráni, jste k ničemu.“ Ale stejný život, který byl v lístcích a stéblu je později v klase a zrně. Vidíte, všechno je v programu Božím. Měli Ducha svatého částečně. Tak to bylo s Wesleyem pod posvěcením. Dnes ale jde o mluvení jazyky a navrácení se k tomu, jak to bylo na počátku. Je to stejný, pravý Duch svatý. Vidíte to?

Pomni tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej, aby to nezemřelo.

Ale máš některé osoby i v Sardis, které neposkvrnily roucha svého, proto se budou se mnou procházeti v bílém rouše; nebo jsou hodni.

Nedělejte z toho žádnou denominaci. To se nesmí stát. Četl jsem špatný verš? Ne, souhlasí to. V Sardis svá roucha nepošpinili. Byli tam někteří, kteří se pod to nesklonili. Zůstali v čistotě. Chodili po té staré cestě, která začala o letnicích; ti naplnění Duchem. V čase Luthera začali již mnozí s denominacemi. Co udělali? Vrátili se zpět, jak to říká Bible a jednali jako jejich matka. Vrátili se a začali si s denominacemi. Ale někteří zůstali stát zpříma. Nešli tam, stáli za Bohem.

ON řekl: „Máš některé osoby i v Sardis, které neposkvrnily svá roucha; ti se budou se mnou procházet v bílém rouchu.“

Nedělejte žádné denominace. Nepřebírejte učení Nikolaitů, nezačínajte novou denominaci. Zůstaňte svobodní v Bohu. Nechte se vést Duchem svatým a jděte kupředu. Někteří zůstali.

Kdo zvítězí, ten bude oděn rouchem bílým; a nikoli nevymaže jména jeho z knihy života, ale vyznáme jméno jeho před obličejem Otce svého, i před anděly jeho.

Některá jména, zůstal jen malý zbytek, který vyšel z katolického učení.

Nyní budeme hovořit o reformaci. Chtěl jsem sem vzít dějiny o Lutherovi.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

Bůh se pokusil je varovat, aby se drželi dál od nikolaitství.

„Ale držte se od toho dál a zachovejte roucha svá neposkvrněná od věcí světa. Zůstaňte svobodní v Něm, a On vás povede a bude vás řídit.“ To je začátek.

V reformaci se odvolávám na ty uniknuvší ze Sardis. Chápete, co mám na mysli? Ty, kteří vyšli z té strašlivé věci ven. Zítra večer se na to zaměříme a budeme to sledovat až do letničního období a přesně to ukážeme. Budeme mluvit o tom, jak unikli. Musíme se na to ještě jednou zaměřit, abychom to přinesli v souvislosti. Nestane-li se to, lidé to nevidí. Musí to být vyloženo s důrazem. Musíte to vyložit přesně tak, jak nám to Bible zprostředkovala.

Zde On hovoří o těch, kteří unikli. Tím míní tu malou skupinu, která žila v ospravedlnění. Oni vyšli ven. Viděli světlo. Luther se obrátil k tomu správnému. Po jeho smrti, tedy ne on sám, ale ti, co přišli po něm, založili organizaci. Wesley nikdy organizaci nevytvořil. Byli to ti, kteří přišli po něm. Staří bratři letničního hnutí žádnou organizaci neutvořili, byla to skupina, která přišla po nich. Ti, co přišli v druhé generaci, to udělali. Ten pravý anděl světla nikdy organizaci nezaloží. Uvidíte, co z té organizace bude na konci letničního období. Duch svatý nám to zjeví. ON řekl: „Zbylo vám trochu světla. Ale i to umírá. Mizí.“

Oni měli jen ospravedlnění a byli zmítáni sem a tam. Život ještě nemohl prolomit. Užívali to nesprávné jméno. Byli spokojeni, že byli vytrženi ven. Unikli římskému kostelu. Unikli jste všem dogmatům a došli alespoň tak daleko.

Vy čtete stejnou Bibli, která nás poučuje o Duchu svatém. Ale On je neodsuzoval za to, co měli. „A však to, což máte, držte, dokud nepřijdu ... co máte, držte!“

Toto období církve začalo roku 1520, když universální kostel Říma měl celou výkonnou moc ve svých rukou. Rozhodujícím dnem byl 31. říjen 1570, když Martin Luther přibil na dveře zámeckého kostela ve Wittenbergu v Německu 95 tezí. Od té doby se dala reformace do pohybu. Zapamatovali jste si ta data? Byl 31. říjen 1570, když Martin Luther přibil na dveře kostela 95 tezí. Od toho data začala reformace a oheň se rozšiřoval. On protestoval proti katolickému kostelu a stál tam s perem v ruce a řekl s ohledem k Večeři Páně: „Toto není svaté tělo Kristovo. Je to chléb a trochu vína.“ Překotil to. Protestoval proti katolickému kostelu.

Malá skupinka pak vyšla ven. Všechno bylo v pohybu. Ale boj byl smíchaný s politickou mocí a nesloužil výhradně pravé církvi a pravému křesťanství. Oni bojovali o politické právo, vyšli z jednoho kostela, aby vytvořili jiný. Nereformovali s cílem vyjít z katolického kostela a přivést zpět do církve Ducha svatého a sílu, neboť ji zapírali. Vidíte, byla to politická roztržka. Proto je tak výstižné: „... máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.“ Jinými slovy: On vyvedl ven jen protestantskou denominaci. Vyvedl ven z kostela jednu dceru. Vyvedl děvku ven ze záletnice. Přesně to se stalo. Vyvedl Atalii ven z Jezábel.

Každý, kdo čte o reformaci, ví, že zničil staré relikvie, nařízení a ceremonie, ale Ducha svatého zpět do církve neuvedl, jak to bylo na počátku. Byl to více politický než duchovní boj. Byla to politika místo Ducha svatého, který se do církve ještě nevrátil. Ó bratře, ještě se nevrátil, On se vrátí teprve zde, byla to velká politická roztržka, ale nešlo to dost hluboko do svatého Písma, skrze Ducha svatého. Byla to politická záležitost, ale on se přitom zbavil relikvií, krucifixu a odříkávání „Ave Maria“ a podobných věcí. Avšak odstranil katechismus a zavedl konfirmaci o velikonocích. Víte, že jim kazatel může přát rovnou i „radostné vánoce“, neboť je až do té doby ani nevidí. Jsou konfirmováni a poprvé se účastní Večeře Páně.

V Bibli není o konfirmaci ani zmínka. V Bibli je jen jedna konfirmace – potvrzení: Jestliže Bůh potvrdí Své Slovo skrze průvodní znamení a divy. To je potvrzení – konfirmace. Ne potvrzení příslušnosti k luteránskému kostelu. Je to Bůh, který Své Slovo potvrdí ve vás. Pán Ježíš působí podle Mar. 16 s těmi, kteří věří a potvrzuje Své Slovo průvodními znameními. To je potvrzení letničního sboru. Bůh sám se potvrzuje v církvi jako živý, divy konající Bůh, skrze mluvení jazyka a výklad jazyků. Děje se to stejné, co se dělo tehdy na počátku.

Pozorujte, oni nepřivedli zpátky probuzení Ducha svatého, nýbrž nové církevní období. Ti vytrženi, kteří unikli římské hierarchii, vyšli a založili později protestantskou hierarchii. Víc neudělali. Vyskočili z deště pod okap. Jezábel porodila dceru. Nemyslete si, že to říkám, abych se tvářil moudře. Říkám to, protože to říká Bible. Ve Zj. 17 je psáno o matce a děvkách. Proto je zde podáno to porovnání s ní a Jezábel. Z ní vyšly dcery, které tu čistou zemi znečistily. To učinilo protestantství s Duchem Božím. Ony všechny to znečistily a spojily do jedné nové organizace.

Bude-li Pán chtít, ukáží vám v neděli dopoledne, že byl šelmě udělán obraz a ta šelma je Řím. Oni takový obraz udělali. Co to je? Organizace. Ó lidé, doufám, že to vnikne hluboko do vašich srdcí. Ptáte se, proč jsem po celý svůj život bojoval proti organizacím. Sám jsem to nevěděl. Něco ve mně vykřikovalo. Já jsem tomu nedokázal odporovat. Vždy jsem se tázal, proč musím stále kárat ženy. Tak to bylo celý můj život. Nemám na mysli pravé ženy, míním ty, které by jimi měly být. Každá nitka morálky se jim ztratila. Je tím oslovuji.

Již v mládí jsem na ulici pozoroval ženy, které věděly, že jejich muž je v práci a zadávaly si s nějakým opilým chlapem. Ony samy byly tak opilé, že se s nimi museli po ulici procházet sem a tam, aby vystřízlivěly, mohly jít domů a tam připravit svému muži večeři. Řekl jsem, že taková nemá cenu ani jednoho výstřelu z pušky. Řekl jsem, že se snižují pod úroveň zvířat, když dělají něco takového.

Když mi bylo 17 nebo 18 let a viděl jsem, že proti mně jde děvče na stejné straně ulice, přešel jsem na druhou stranu a řekl: „Odporná zmije.“ Byl bych zřejmě plný nenávisti, ale když jsem přijal Boha do srdce, dal mi poznat, že On mezi nimi má ještě některé drahokamy. ON má ještě pravé dámy. Všechny se takovým způsobem neznečistí. Dík Bohu za to.

Když jsem byl v Africe, ve Švýcarsku a v Římě, ptali se mne: „Řekni, bratře Branhame, copak v Americe nejsou žádné rozumné ženy? Každá píseň, která se sem dostane, obsahuje něco špinavého o vašich ženách.“

Odvětil jsem: „To jsou Američané! Ale tam existuje ještě jiné království; království Boží a v něm jsou ženy až do nejhlubšího nitra dámami.“ To jsou.

Bible u proroka Izaiáše píše, že se budou v onom dni chovat jako dcery Siónské.

Proto, že se pozdvihují dcery Siónské a chodí s vytaženým krkem, a pasou očima, protulují se a zdobna kráčejíce, i nohama svýma lákají. (Iz. 3, 16).

Požehnané jsou dcery Siónské, které v tomto čase těm věcem unikají. Je předpověděno, jak to dnes budou dělat. Nosí mužské oblečení, což je ohavností před Bohem.

Před časem jsem viděl náboženskou společnost, která byla večer u přátelského posezení. Ženy měly na sobě pumpky – nebo jak bychom to označili. Říkáte, že je to slušnější, oblékne-li se žena takto, než aby nosila sukně. Bůh ale řekl: „Je to ohavnost, oblékne-li žena mužský oděv.“ To stejné se vztahuje na to, stříhá-li si žena vlasy. Bůh by chtěl, aby se ženy chovaly a oblékaly jako ženy.

ON nechce, aby si muž nechal vlasy růst po obou stranách do obličeje, jakoby mu v týlu seděla kačena. ON by chtěl, aby vypadali jako muži. Oblékají se tak zženštile, že již nevíme, jakého jsou pohlaví. Je to smutné s těmi Beatles a všemi ostatními věcmi této doby. Není to divné, neboť žijeme v konečném čase. Pro svět nezbyvá již nic jiného, než aby Bůh vylil Svůj hněv a spálil ho. Svätý a spravedlivý Bůh nemůže nic jiného udělat.

Krev Ježíše Krista vystavili posměchu. Jsou dogmaticí a organizují se. Tzv. „svatý otec“, starý mládenec s otočeným límcem vystupuje a říká: „Mé požehnané děti!“ To vůbec nic neznamená.

Řeknu vám, co my dnes potřebujeme, bratři, je **návrat k Bibli a Duchu svatému, aby síla vzkříšení Ježíše Krista v církvi mohla působit skrze znamení a divy. Amen.** To je evangelium.

Při každém probuzení se staly nádherné věci, ale Duch svätý nemohl proniknout, až v tomto Laodicenském období církve, v tomto letničním období pronikl. Probuzení způsobilo to, co On řekl. Nenech to zemřít, ale posiluj to, a ještě více k tomu přidávej.

Bible byla mnohým zpřístupněna. V době Luthera získali všichni volný přístup k Bibli. Začala se tisknout a svět dostal Bibli. Bůh za to luterány požehnej, ano! Bible byla vrácena laikům. Až do té doby ji měli jen kněží. Ostatní do ní nemohli ani nahlédnout. Platilo jen to, co řekl papež. Byl jako bůh. Cokoli řekl, to dělali. Co chtěli v luteránském kostele posilovat? Nyní máte Bibli ve svých rukou! Neodkládejte ji a neříkejte: „Máme Bibli.“ Potom vám nebude nic platná. Mezi dnešními letničními jsou mnozí takoví. Odložili Bibli a drží se toho, co o tom kdoví kdo říká.

Bratři, čtete Slovo. „Zkoumejte v Písmu, neboť ono to je, které o Mně svědčí“, řekl Ježíš. V tom miníte, že máte věčný život. To byste měli dělat: Číst Slovo!

Držte se toho pevně! Nepouštějte to! Toho se měli posledními silami, které měli k dispozici, pevně držet. Jako druhé bylo v probuzení Luthera postaveno do světla učení ospravedlnění. Katolíci ospravedlnění nepřijímají. Oni spoléhají na katolický kostel.

Jako ten kněz, který mluvil v rozhlase a potom musel přestat, neboť řekl: „Neexistuje spása kromě té v katolickém kostele.“

Spása je v Kristu, nikoliv v katolickém kostele, ani v protestantském kostele. Spása je jen v Kristu.

Katolíci se nestarají o to, co říká Bible, ale o to, co říká kostel. Tady neexistuje základ, aby bylo možné se s nimi domluvit. S nimi se nedá mluvit, neboť vám řeknou, co je psáno v jejich katechismu nebo něčem podobném. Když dojde na Bibli, tu zavrhnou. U nich platí, co říká kostel. To je rouhání.

Ježíš sám stran této věci řekl: „Jestliže někdo od toho odejme nebo přidá, jeho díl bude ze stromu života odňat.“ Bůh je pravdivý, přestože každý člověk je lhář. Jeho slovo je pravda. Nebe a země pominou, ale Jeho slovo nikdy nepomine. Ó, to je ono, bratři. Věřím Božímu slovu – a nejen slovu, skrze které tu mluví Bůh, ale prosím nyní nebeského Otce, aby mi dal Ducha svatého, aby to slovo bylo potvrzeno a Kristus byl prokázán jako živý, bydlící ve mně. Víím, že mám věčný život, ne proto, že bych si ho zasloužil, ale dal mi jej z důvodu Své milosti. To je ta skála. Na této skále chci postavit Svoji církev, řekl.

Ospravedlnění je v pořádku. Na světlo bylo přivedeno něco, co již nemělo znovu zemřít. Opět měli v rukou Bibli. To se stalo skrze luterány. A dále zdůrazňovali učení ospravedlnění skrze víru. To učil Luther. Každý ví, že to bylo jeho učení. Můžete vidět, jak je to dokonalé? Potom vystoupil Wesley s učením posvěcení. Na to následovalo letniční probuzení se křtem Ducha svatého. Je to jednoduše dokonalé.

Máš jen málo. Drž to pevně! Nenech to zemřít. Nebudeš-li se toho držet, přijdu jako zloděj a vrátíte se zpět do denominací. To udělali. Přesně to. Vrátili se a zase dospěli k Nikolaitům, neboť se stali denominací. Držte to! Čtěte Bibli! Zůstaňte v ospravedlnění a jděte kupředu! Ale malý zbytek vyšel. Malý zbytek.

Nejprve vystoupil Luther, potom Zwingli, Calvin atd., až k Wesleymu. Ale šlo o malý zbytek, který vyšel a učil posvěcení. Z probuzení posvěcení zůstal zbytek, který šel kupředu a prožil křest Ducha svatého. Pozorujte ty zbylé, kteří se vždy pevně drželi a obdrželi život.

Za třetí ale, zavedli mnohá pohanská učení, jako např.: denominace, převrácený křest. Kropili při vyslovení formule ‚Otec, Syn a duch svatý‘. Vydali katechismus. Opravdu se na ně vztahuje popis, který zde podává Ježíš: „... máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.“ To souhlasí.

Za čtvrté je pravda, že byly skrze reformaci vyházeny mnohé nablýskané relikvie a odstraněny ceremonie. Ale jako církev selhali a napravení nedotáhli až k vybudování. Oni selhali při obnovení učení plného evangelia s průvodními znameními. Luteránský kostel to nikdy neměl. Také v době Wesleye to neměli. Měli to jen na konci, v Laodicenském období.

Jestliže se k tomu vrátíme, budeme zkoumat v Písmu a přesně vám ukážeme, co je zaslíbeno. Tehdy nebylo navráceno probuzení skrze Ducha svatého. Oni se odvrátili od model. To je pravda. Modly z kostelů vzali: Marii, Josefa, Petra a Pavla a všechny. Odvrátili se od model, ale neobrátili se cele k zmrtvýchvstalému Kristu. Luther je od model odvrátil, ale byla to více politická denominace a organizace, co z toho udělali, když se pokusili dosáhnout většiny skrze denominace. Tento boj stále ještě trvá. Metodisté by chtěli udělat ze všech metodisty a luteráni by chtěli, aby se všichni baptisté a metodisté stali luterány. Letniční by chtěli, aby se všichni baptisté, luteráni a kdo jiný ještě, stali letničními. Chtějí jen přibírat k denominaci. Ale to od počátku nebylo v plánu Božím. V Božím programu pro navrácení je, nahradit všechno, co bylo na začátku. Vidíte, musí se to probudit. Jestliže tato kniha spadne na zem, a na její místo dáme jinou knihu, pak to není navrácení ani vzkříšení. ON musí vytvořit to stejné. Amen. Jestliže církev během temného středověku zemřela a stala se cele pohanskou, pak se musí uskutečnit navrácení a ne jen reformace. Nejde o to, být reformováni, ale být znovuzrozeni. To jsou dvě rozdílné věci.

Oni spustili reformaci, odvrátili se od mnohého, obzvláště od model, ale Ducha svatého zpět do církve nevpustili. Ó, chváleno buď jméno Páně. Bratři a sestry, můžete to vidět? Oni Ducha svatého nevpustili zpět, neboť to se může stát až tehdy, když někdo vynese pravé a pravdivé světlo evangelia.

Dejte pozor! Anděl poslední církve přinese pravé světlo evangelia. To uvidíte v neděli. Do křesťanství přicházelo stále více světla, ale všichni zase jdou zpět do organizací. Ale jeden proti nim vystoupí a vytrhne zbytek z nich, tak jistě, jako že stojím za tímto řečnickým pultem. On se vrátí zpět k začátku. Vezmu biblická místa Starého a Nového zákona a dokáži vám, že to udělá – anděl Laodicenské církve. Vráti se zpět k originálu a celou věc uvede do pohybu. Probuzení se uskuteční v těchto dnech.

Luther vytrhl církev ven; ty, co unikli. První krok byl udělán – ospravedlnění. Vyšli ven z pohanství. To je dobré. Nejdříve vyšli oběma nohama ven.

Četli jste v Bibli, kde vytéká voda pod chrámem? Nejprve sahala po kotníky, potom ke kolenům a potom do pasu a nakonec v tom museli plavat. Jakmile to dosáhlo k hlavě, musel plavat. Vidíte, musel plavat.

Nyní se dostaneme k tomu, že buďto budeme plavat nebo se utopíme. Vy se potopíte a utečete od toho nebo vejdete. Proto plavte nebo se utopte! Haleluja! Tolik se těším z Ducha svatého. Vy také?

Br. Branham zpívá:

Jsem tak rád, že jsem jedním z nich ...

Chodí oni do seminářů? Ne! Mnozí z nich se sotva dokáží podepsat. Petr to neuměl. Bible říká, že byl neškolený a nevzdělaný. Ale museli je vyslechnout a uznat, že byli s Ježíšem. Nejste pro to šťastni?

Jsem tak šťastný, že k nim patřím. Chtěl bych být raději jedním z nich, než prezidentem USA nebo králem světa.

Kdyby Pán Ježíš přišel a řekl by zde: „Dám ti znovu tvých dvacet let a udělám tě představeným, králem celého světa a dám ti 10 000 let života na této zemi, zůstaneš stále dvacetiletým, nebudeš nikdy ani jeden den nemocný, nezažiješ žádné trápení srdce, všechno bude jen radost a budeš králem celé země a budeš moci žít 10 000 let – nebo bys chtěl raději patřit k oněm, muset se probíjovat, jako je to nyní?“ Řekl bych: „Jsem šťasten, že mohu dosvědčit, že jsem jedním z nich, neboť co by se mnou bylo po 10 000 letech?“

Vidíte, tady jde o věčnost.

Jak se nám toho dostalo, bratři? Ó, stalo se to skrze krev. To souhlasí. Přišlo to zdaleka. Přišlo to od Boha, který se sám stal masem a bydlel mezi námi.

Br. Branham zpívá:

Ó, Kristus, ukřižovaný na Golgatě ...

Ó, tolik se z toho raduji. Vy také? Jsem tak šťasten, že smím k této studni tak bohaté a milé přicházet a mohu duši vylít u nohou svého Zachránce.

Vzpomínám si, když mi bylo 18 let, utíkal jsem před Pánem. Odešel jsem na západ. Můj tatínek byl krotitel koní a já jsem chtěl také krotit mladé koně. Měl jsem jednoduše takový hlad v srdci. Šel jsem k jednomu baptistickému kazateli. Ten řekl: „Postav se a řekni: ‚Ježíš je Syn Boží‘ a my tě přijmeme.“

To mne neuspokojilo. Šel jsem k Dr. Barkerovi, milému bratrovi, adventistovi sedmého dne, ten řekl: „Billy, přijď a přijmi Pána soboty!“ Myslel jsem: „Ach, ani tohle to nemůže být.“ Odešel jsem na západ. Jednoho večera sehnali dobytek dohromady. Víte, sundalo se sedlo a brašna, tu rozprostřeli a sedlo sloužilo jako polštář. V noci jsem spal pod starými smrky. Měl jsem denní službu. A ti, kteří pracovali večer, přihnali dobytek domů. Tam byl starý muž, jmenoval se Slim z Texasu. Měl kytaru a hrál: „Čest buď Jeho jménu ...“. Jiný měl hřebec a s papírem na něm ho doprovázel. Předtím zpívali jiné písně: Kovbojské balady. Potom zpívali: „Tam na kříži, kde umřel Ježíš.“

Obrátil jsem se, přetáhl deku přes hlavu a opět vyhlédl ven. Vypadalo to, jakoby hvězdy visely úplně blízko nad vrcholy stromů a nad horami. Ten neustávající šum smrčků! Mohl jsem Ho slyšet volat: „Adame, kde jsi?“

Za tři týdny jsem šel do města a všichni tito hoši se opili. Já jsem nepil. Musel jsem je všechny naložit na vůz a odvézt domů. Stříleli po sobě, tedy přesněji na prsty nohou atd. Bylo to nebezpečné. Nebyli schopni ani jít rovně. Sázeli se o 5 dolarů, že ujdou kus cesty rovně. Tak to chodilo vždycky, když dostali peníze.

Byl jsem tam, zatímco všichni pili. Šel jsem stranou a sedl si. To bylo asi před 35 lety. Posadil jsem se stranou. Tehdy byl Phoenix ještě malou obcí. Oni tam přišli z Wickenburgu. Posadil jsem se tam a dovnitř vešla malá španělská dívka. Seděl jsem tam, na hlavě jsem měl svůj široký klobouk. Když procházela kolem mne, upustila malý kapesníček. Řekl jsem: „Haló, ztratila jsi kapesník.“ Nezajímalo mne to. Potom jsem zaslechl z ulice nějaký hluk a vyšel jsem. Starý muž, který pracoval ve chlěvě, se tam obrátil. Obličej měl poznamenaný od neštovic. Slzy mu stékaly po tvářích. Zpíval a hrál na kytaru: „Čest buď Jeho jménu.“ Ó ty slzy, jak se mu řinuly po tvářích.

Dohrál a řekl: „Bratře, nevíš, co to znamená, jedině, že bys toho nádherného Krista přijal.“

Sňal jsem klobouk a odcházel. Ó, před Ním se nemůžete skrýt. Jděte vpřed a vyznejte to! Ó, On je nádherný! Ano, to je.

Bratr Branham zpívá: Čest buď Jeho jménu ...

Čest buď Bohu! Povstaňme. Chtěl bych, abyste to udělali.

(Nějaká sestra mluví v jazycích. Jiný bratr dává výklad.)

Je-li tu někdo, kdo neví co to je, to jsou letnice.

Duch svatý mluví. Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Tato znamení budou následovat těm, kteří věří. Oni budou v nových jazycích mluvit. Na nemocné budou pokládat ruce a bude jim lépe.“ Všechny tyto věci, které On vyslovil, se mají stát.

Ó, jsem tak rád. Vidíte, jak Duch svatý přichází a potvrzuje to slovo! Světlo! Přijměte to! Nepochybujte o tom! Přijměte to a On bude s vámi nadále mluvit jako s dětmi a provede vás. Nejen ta přítomnost Ducha svatého nádherná? Duch svatý je nad námi.

Vzpomínám si, že v Bibli je zpráva o tom, jak Duch svatý dal proroctví a řekl přesně, co se má vykonat a kam se má jít. Nepřítel se blížil. Šli tam a Bůh to nepřátelské vojsko zmátl a ono utrpělo velkou porážku. Ó, ještě stále žijeme v dnech Bible. Že ano? Ano, stále, dokud je zde Duch svatý.

Povstaňme a zazpívejme:

Jak sladce zní jméno Ježíš,
ó jak uzdravuje každou bolest,
a jak přináší mír a radost,
každému dětinsky věřícímu srdci.
Ó, jak sladce zní,
když srdce zpívá o Ježíši ...
